

VAPURDA

İffet ORAL

3.

SINIF

8 YAŞ VE ÜZERİ

ÖĞREYEN - SORGULAYAN - GÜLDÜREN - DÜŞÜNDÜREN

SARMAŞ DOLAŞ ÖYKÜLER

SUSAR
MISINIZ?

Muzaffer Bey
ile
Necmiye Hanım

HAYAL

CANIM
HIRKAM

BEYAZ
BALINA

GÜVERCİN
TAHSİN

ANNEANNEMİN
KEDİLERİ

DİLEK
AĞACI

MAVİ
BONCUKUN
YUMAĞI

Toplamda 10 adet öykü kitabından oluşan bu seri eğlenceli bir tarzla yazılmış. Düşündürüyor, öğretiyor ve sorguluyor. Çocuklar bu öykülere bayılacak.

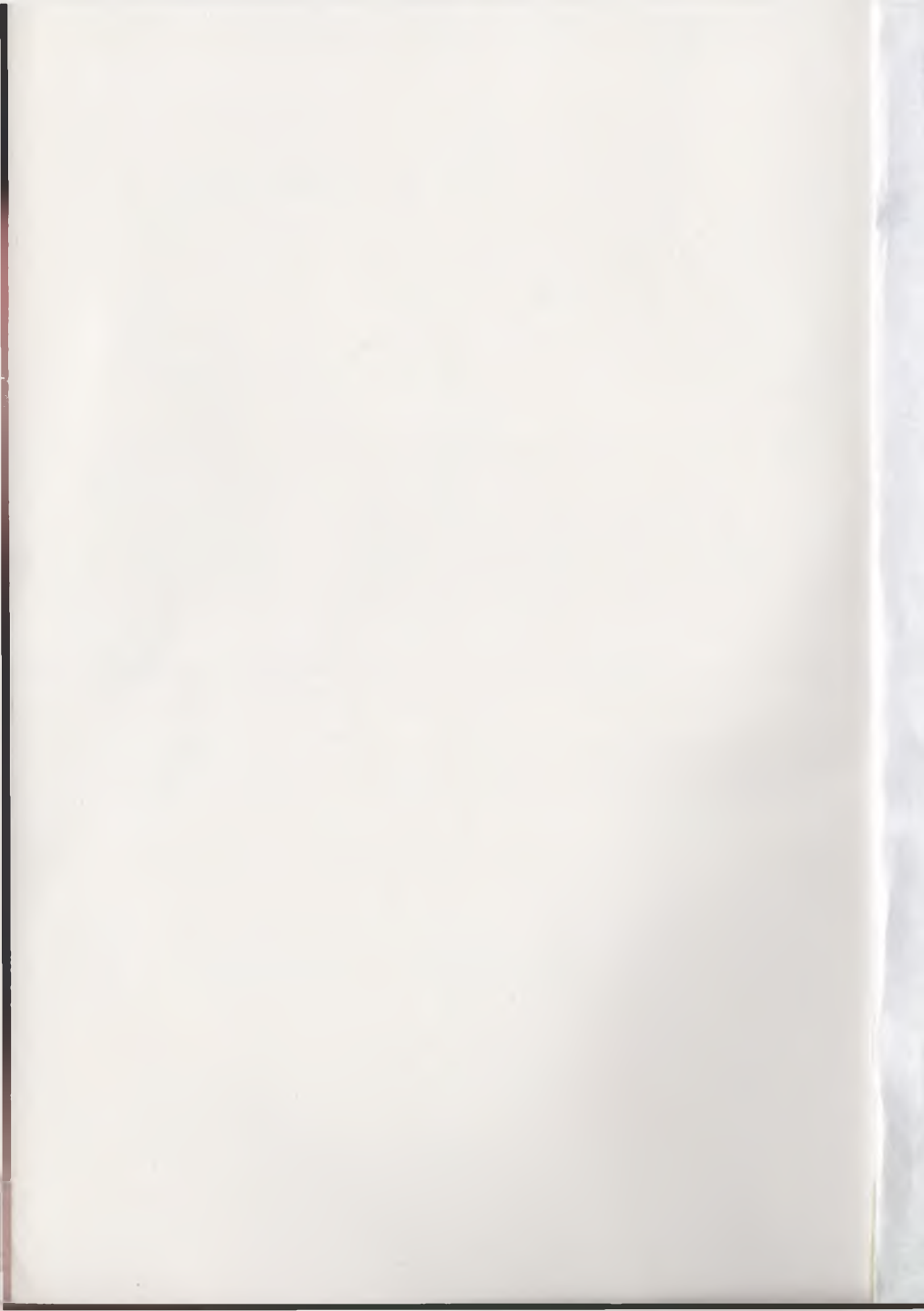
'Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5 inci maddesinin ikinci fıkrası e bendi çerçevesinde bandrol taşınması zorunlu değildir'

YUVA YAYINLARI
Tel: 0212 447 08 00
www.yuvayayinlari.com

ISBN 978-9953-9-3934-1-0

9 786055 393410

ÖĞRETEN - SORĞULAYAN - ÇÜLDÜREN

ÖZGÜN ÖYKÜLER

(3. SINIFLAR İÇİN)

VAPURDA

İffet ORAL

Resimleyen

Şahin BOSTANCI

Çocuk Gelişimi Uzmanı Yasemin ABAYLI
tarafından tavsiye edilmiştir.

YUVA YAYINLARI
Sertifika No: 16373

EDİTÖR
İffet ORAL

KAPAK RESİM
Fatih OKTA

KİTAP ISBN: 978-605-5393-41-0
KUTU ISBN: 978-605-5393-23-6

BASKI CİLT
Aykut Basım 0212 428 52 74
Sertifika No: 12619

 YUVA
YAYINLARI

Evren Mah. Halkalı Cad. Kuzu Sk. Emiroğlu Apt. No: 30/A
Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (0212) 447 08 00 Faks: (0212) 447 08 41

VAPURDA

Nihal Hanım'ın kızı Nihan bu yıl üçüncü sınıfa başladı. Bu yüzden anneannesini her zaman göremiyor ve onu özlüyordu. Annesiyle gecedan kararlaştırdılar. Yarın anneannesini ziyarete gideceklerdi. Nihal Hanım sabah erkenden kalktı. Bol üzümlü ve cevizli bir kek yaptı. Kek, anneannesini ziyarete gidileceğini anlayınca sevindi. Sevinçten pufur pufur kabardı. Nihan ve annesi en güzel elbiselerini giydi.

Anneanneye gitmek için denizin karşı tarafına geçmek, bunun için de vapura binmek gerekiyordu. Vapura bineceklerini anlayan Nihan'ın gözleri parladı. Aklına mükemmel bir fikir geldi. Annesi vapur için jeton alırken:

—Anneciğim kahvaltı da az yemişim yine acıktım. Bana simit alır mısın? dedi.

Annesi bir simit aldı. Nihan hemen atıldı:

—Bir tane yetmez çok açım, dedi.

Annesi Nihan'ın bu hareketine bir anlam veremedi. Çünkü kızı her zaman çok az yer, buna da annesi üzülürdü.

Kızının yanlış bir hareket yapmayacağını biliyor ve ona güveniyordu. Bunun için iki simiti kızına verdi. Vapura bindiler.

Bütün yolcular vapura binince görevli işareti verdi. Halatlar çekildi. Vapur, denizi köpük köpük yararak, iskeleden ayrıldı. Geminin peşinden de martılar yola koyuldu. Anne kız, geminin ikinci katına, güverteye çıktılar.

Martılar geminin etrafını bulut gibi sarmış, gemiyle aynı hızda yol alıyorlardı. Nihan bir süredir oturduğu yerde, elleri torbanın içinde kıpır kıpır ediyordu. Annesi ona fark ettirmeden baktı. Nihan biraz önce aldıkları simitleri minik parçalara ayırıyordu. Nihan'ın annesi kı-

zının neden böyle bir şey yaptığını merak etti.

Gerçekten, "Acaba Nihan neden simiti ısıra ısıra yemiyor da ufak ufak parçalara ayırıyordu?"

Vapur kıyıdan iyice uzaklaştı ve denizin ortasına doğru geldi. Martılar burada daha da çoğaldılar. Bembeyaz vücutlarıyla gemiyi bulut gibi sardılar. Artık ortalıkta sadece onların "cak cak" sesleri duyuluyordu. Nihan yerinden kalktı güvertenin demirlerine yaslandı. Fakat demirler onun boyundan yüksekti. Hemen en alttaki demiri merdiven basamağı gibi kullanıp biraz yukarı çıktı. Şimdi denizi daha iyi görüyordu.

Bu yükselme hoşuna gitti. İkinci demire de basıp biraz daha yükseldi. Rüzgâr saçlarını darmadağın etmiş etrafını görremiyordu. Saçlarını düzeltmek için bir elini demirden çekti. Aynı anda dengesi bozuldu. Rüzgârın da etkisiyle tam vapurdan denize düşecekti ki iki kuvvetli el Nihan'i yakaladığı gibi vapurun güvertesine çekti.

Annesi olanları görmüş fakat onu korkutmamak için bağırmamıştı. Annesinin yanında duran bir genç daha atik davranıp onu kurtarmıştı.

Annesi Nihan'a sıkı sıkı sarıldı:

—Ah kızım ne yaptın, neden çıktın oraya?

—Ama anne martıları daha yakından görmek istemiştim, dedi.

—Allah korudu ki düşmedin! diye Nihan'a tekrar sarıldı. Nihan'i kurtaran gence çok teşekkür etti.

Nihan annesine; martıları beslemek, onlara daha yakın olmak istediğini söyledi. Annesi: "Kızım benden yardım isteseydin ya! Birlikte besleriz onları." dedi.

Nihanla annesi torbadan bir avuç parçalanmış simit aldı, martılara doğru hızla savurdu. Bunu gören bütün martılar simit parçalarını kapmak için güverteye üşüştüler.

Martılar, simit parçalarını kapayım derken kafa kafaya, gaga gagaya çarpıştılar. Bazı açığöz martılar parçaları daha denize düşmeden havada kaptılar. Uzaklarda bu durumu gören martılar "cak cak" diyerek birbirlerine haber verdiler. Nerdeyse denizdeki bütün martılar, onların arkadaşları, akrabaları hepsi bu vapurun etrafına geldi. En çok da Nihan'ın bulunduğu tarafa toplandılar. Nihan'ın keyfine diyecek yoktu. O kadar çok sevindi ki o da tıpkı martılar gibi "cak cak" diye sesler çıkarmaya başladı. Nihan'ın annesi ve güvertedeki yolcular bu duruma kahkahalarla güldüler. Nihan'ın bu akıllı hareketi sebebiyle martılar bugün çok güzel bir öğle yemeği yemiş oldular. Nihan ve annesinin yolculuğu çok neşeli ve zevkli bir şekilde geçti.

Hatta anne kız yolculuğun ne zaman bittiğini anlamadılar bile. Anneannenin evine geldiklerinde Nihan kapıdan girer girmez vapur yolculuğunu, martıların nasıl beslediğini anlattı. Onların simit parçalarını kapmak için birbirleriyle nasıl çarpıştıklarını anlattı. Anneanesi onu dinledi. Sonunda onu bu hareketinden dolayı tebrik etti. Yanaklarına kocaman iki öpücük kondurdu. Ama güvertenin parmaklıklarına çıktığını öğrenince çok üzüldü. Bu hareketinin çok yanlış olduğunu söyledi. Nihan anneanesinin yanaklarından öperken "Ben de çok korktum bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım." diyerek anneanesine söz verdi.

HATIRLADINIZ MI?

1. En son hangi akrabanızı ziyaret ettiniz?

2. Akrabalarınızı ziyarete giderken hangi hediyeyi almak istersiniz?

3. Kek neden kabarmıştı?

4. İnsanın kabarması ne demektir?

5. Hayvan beslemeyi sever misiniz, hangi hayvanı?

KÂĞIT TOPLAYICISI

O gün hafta sonuydu. Sitede oturan bütün çocuklar sitenin bahçesindeki parklara koşmuştu. Hemen hemen her yaştan çocuk, parktaki oyun aletlerindeydi. Bazıları kaydırakta, bazıları tah-terevallide, bazıları salıncaktaydı.

Kum havuzunu ise kaplumbağalar misali minikler doldurmuştu. Onlar ellerinde küçük kova ve küreklerle kumda

oyunuyordu. Anneleri ise yanlarında, kumu gözlerine kaçırmamaları için tetikte bekliyordu.

Zeynep balkondan baktı arkadaşları da parktaydı. Oyun kıyafetlerini giyip parka indi. Sitenin caddeye bakan tarafındaki parka gitti. Çünkü diğer parktaki salıncak sırası çok kalabalıktı.

Sınıf arkadaşı Elif de oradaydı. Önce Elif salıncağa bindi, Zeynep salladı. Sonra Zeynep, salıncağa bindi, Elif salladı. Zeynep sallanırken en yüksek noktaya geldiğinde bahçedekileri hatta caddeden geçenleri rahatlıkla görebiliyordu. İşte bu anlardan birinde parkın parmaklıklarına yaslanmış bakan bir kız

gördü. Kendisiyle hemen hemen aynı yaşlardaydı. Biraz ilersinde kâğıt toplama arabası duruyordu. Zeynep onun kendilerine böyle imrenerek baktığını görünce çok üzüldü.

Hemen salıncaktan indi sitenin dışına çıktı. Kâğıt toplayıcısı kızın yanına gitti ve ona:

—Benim adım Zeynep.

—Benim adım da Ebru dedi, kâğıt toplayıcısı. Zeynep hemen konuya girdi.

—Sanırım sen kâğıt topluyorsun. Bizim evde annemin biriktirdiği bir sürü gazete var. Biz de onları nasıl değerlendireceğimizi düşünüyorduk, dedi.

Ebru memnuniyetle gülümsedi.

—Yani? dedi.

—Yani şimdi bize gidip gazeteleri alıyoruz, dedi.

Kâğıtçı kız, arabasını çekti. Zeynep'le birlikte siteye girdiler. Zeyneplerin oturduğu bloğun önüne geldiler. Zeynep'le ikisi eve çıkıp torbalara doldurulmuş gazete kâğıtlarını aşağı indirdiler. Eski gazeteleri kâğıt toplama arabasına yerleştirdiler. Kâğıtçı kız, Zeynep'e teşekkür edip ayrılmak istedi. Fakat Zeynep ona:

—Bu günlük bu kadar kâğıt sana yetmez mi? diye sordu. Ebru:

—Teşekkür ederim. Sayende hiç gezmeden arabanın neredeyse yarısını doldurdum. Zeynep:

—O halde artık oynamayı hak ettin, haydi gel, dedi.

Birlikte çocuk parkına gittiler. Önce salıncağa binip doya doya sallandılar. Daha sonra tahterevallide yukarı, aşağı inip çıktılar. En çok da kaydıraktan hoşlandılar. Böyle bir saat kadar oynadılar. Bir ara ezan okundu. Ebru:

—İkinci ezanı okunuyor saat beş olmalı. Artık geri dönmem gerekiyor. Çünkü dönüş yolum çok uzun, dedi.

Zeynep ve birkaç arkadaşı onu sitenin kapısına kadar uğurladı. Ayrılırken de:

—Ebru, ne zaman bizle oynamak istersen gelebilirsin, çünkü biz seni çok sevdik, dediler.

Ebru, Allahaismarladık, deyip arabasını çekerek uzaklaştı.

HATIRLADINIZ MI?

1. Ebru ne iş yapıyor?

2. Zeynep, Ebru'ya nasıl yardım etti?

3. Ebru'nun yerinde siz olsanız ne yapardınız?

4. Sizin yardım ettiğiniz arkadaşınız var mı, kim?

5. Evinizin yakınında en çok hangi oyunları oynuyorsunuz?

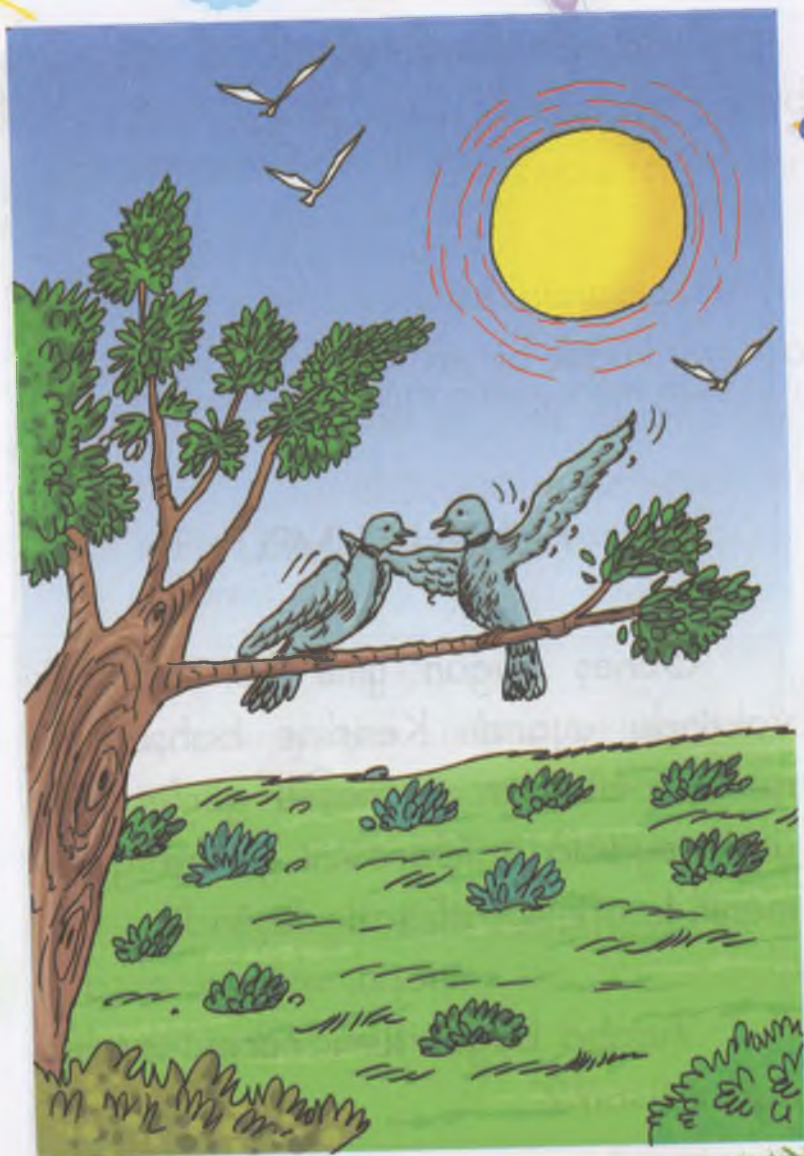

KUMRU KUMRU

Güneş bugün yine her zamanki vaktinde uyandı. Kendine bahşedilmiş ışıklarla baharın en neşeli günlerinden birini aydınlattı. Görevini yerine getirmenin keyfiyle tatlı tatlı düşündü:

“Acaba bugün kimi, nereyi ısıtsam, aydınlatsam?”

"Karanlıkta kalmış ya da üşümüş birileri var mıdır?" diyerek ışıklı bakışlarını etrafta gezdirdi.

Uzaklarda, bahçesi çam ağaçlarıyla kaplı küçük bir ev gördü. Evin önündeki ağaçta şirin mi şirin, kibar mı kibar iki kumru hu hu'laşıyordu.

Güneş, ışıklarını onların bulunduğu dala iyice yaklaştırdı. Kumrular ince boyunlarını kıvrarak kanatlarını zarifçe çırpıyorlardı. Belli ki sıcak onlara iyi gelmişti. Buldukları dalda minik ayaklarıyla oynadılar. Güne, zaten çok iyi başlamışlardı. Bir de güneşin, ışığıyla okşaması onları iyice keyiflendirdi. Güneşe kanat salladılar.

Acaba, kumruların güne iyi başlamalarının sebebi sizce nedir? Bizim için sıradan bir şey olan ama onların çok mutlu olmasına sebep olan şey neydi?

Bu iki şirin kumru geçen sene şu anda yanında durdukları mutfak penceresinin önündeki saksıda minik yuvalarını kurmuşlardı. Bu yıl yine bir ümitle gelmişlerdi.

Ama ne görsünler! Mutfak penceresinin önünde saksı yok! Bayan kumru ümitsizliğe kapıldı. Başını iki kanadının arasına aldı:

"Eyvah bu yıl yuvamızı nereye yapacağız!" diye acı acı hu hu'ladı. O mis-ket gözleri gölgelendi.

Bay kumru:

“Dur bakalım! Ümitsizlik biz kumru-
lara yakışmaz, ümidini kaybetme.” dedi.

“Gözleri evin penceresinde sabırla,
merakla beklediler. İki gün sonra yani
güneşin onları sıcacık sardığı gün pen-
cere açıldı. Evin hanımı Hande camları
sildi. Pencerenin önüne yemyeşil yaprak-
ları, çadır gibi açılmış bir saksı koydu.

Pencerenin önüne saksının, hem de
geçen yılki Sardunya saksısının konu-
ğunu gören kumrular kanatlarını çırpa-
rak birbirlerine sarıldılar.

“Ee kolay mıydı? Kaç gündür bek-

ledikleri saksı yerine konmuştu. Sabretmelerinin karşılığını almışlardı. Camın perdesi kapanır kapanmaz kumrular hızla havalandı. Kumru Bey, ağaçlarındaki ve yerlerdeki kurumuş çam dallarını toplamaya gitti. Bayan kumru ise sevinçle saksıya gitti. Yuvayı nasıl yapacaklarını planladı. Geçen seneki saksının aynısıydı. Ama toprak biraz daha fazla ve yumuşaktı. Bunu görünce Kumru Hanım, kuyruğunu tıpkı bir tahterevalli gibi indirip kaldırdı. Onun bu halini uzaktan seyreden Kumru Bey yeni yerlerinin beğenildiğini anladı. Ağzına birkaç kuru dal daha aldı. Hızla bu yılki yuvalarına doğru uçtu.

Birkaç gün içinde kumrular saksının

dibine kuru çam dallarını çok düzgün biçimde yığdılar yığdılar...

Ev sahibi Hande Hanım olan biteni kaç gündür perdenin arkasından merakla ama sessizce seyretti. Onların korkmaması için mutfak camını hiç açmadı. Hatta onların olmadığı bir sırada camı açıp saksının yanına, içmeleri için bir kap su koydu.

Hande Hanımın yan komşusu, üst kattaki komşusu ve onun yan komşusu da olanları perdenin arkasından sessizce seyrediyordu.

Aradan bir hafta geçmemişti ki Hande Hanım mutfaktan gelen ama hiç

dinmeyen seslerle uyandı. Mutfak ca-
mının önündeki saksıdan geliyordu bu
sesler sanki sonsuza kadar sürecek hu-
hu'lardı

Hande Hanım, mutfak perdesinin
arkasından nefesini tutarak baktı. Aman
bir de ne görsün! Her zaman ayakta,
kuyruklarını titreten kumruların ikisi de
çiçeğin dibine yan yana oturmuşlar. Dik-
katlice baktığında kumruların altındaki
minik yumurtaları gördü.

Kumru Hanım yumurtaları kanadı-
yla okşadı. Yusuvarlak gözlerini çevirip
perdenin arkasındaki Hande Hanım'a
bakışlarıyla teşekkür etti.

HATIRLADINIZ MI?

1. Kumrular önce neden üzüldü?

2. Hande Hanım onlara nasıl yardımcı oldu?

3. Kumrular yuvalarını nasıl yaptılar?

4. Bayan Kumru üzüldünce eşi onu nasıl teselli etti?

5. Öykü nasıl bitti?

EN ÇOK KİMİ?

Aybüke, Aybüke'nin annesi, babası ve abisi yaz tatilinin gelmesini iple çekiyordu. Nihayet karne günü geldi. Abisi ve Aybüke akşam yemeğinde karnelerini anne, babalarına gösterdi. Aybüke o kadar çalışmasına rağmen matematikten ancak geçer not alabilmişti. Bu da ortalamasını düşürmüştü. İşte bu yüzden Aybüke karnesini üzülerek gösterdi. Babası durumu fark etti. Onu karşısına oturtturdu.

—Bak kızım, her şey her zaman dört dörtlük olmaz. Ama her olaydan da almamız gereken dersi kendimiz çıkarmalıyız. Şimdi bu karneye göre ne yapmamız gerekiyor? dedi.

Sonra baba kız birlikte:

—Daha dikkatli çalışacağız ve kazanacağız inşallah! diye seslendiler.

Anne ve ağabey dayanamayıp onları alkışladı. Ertesi gün sabah namazından sonra yola çıkılacağı için erkenden yattılar.

Yolculuklarının ilk durağı anneanneleri ondan sonra ise babaanneleriydi. Aybüke onlara gittikleri için hem çok

sevinçli hem de biraz içi buruktu. Onların ikisi de birbirinde tonton birbirinden şekerdi. İkisi de kendisini çok severdi. Ne zaman, ne istese hemen üşenmeden pişirirler, ne istese alırlardı.

O halde Aybüke'nin içindeki bu sıkıntı nedendi? Neden bir ayağı ileri giderken bir ayağı geri gidiyordu?

Yola çikalı neredeyse on saati geçmiş birkaç defa mola vermişlerdi. Yolda okumak için aldığı öykü kitabını bitirdi. Babasının söylediği şarkı ve türküleri dinledi. Annesinin yaptığı yollukları iştahla yediler. Abisi onun dizine yatıp uyudu. Öyle uyudu ki sayıkladı. Okulda olanları bir bir anlattı. Hatta bir ara koltukların arasına yuvarlandı.

Anneannelerinin yaşadığı şehre artık iyice yaklaştılar. Aybüke arka koltukta tortop olmuş öylece duruyordu. Bir şeye üzüldüğü her halinden belliydi. Annesi:

—Kızım neden canın sıkılıyor? diye sordu. Aybüke önce sustu sonra anlatmaya başladı.

—Anneciğim, şimdi biz anneannelere gidiyoruz ya! Biliyorum anneannem beni çok seviyor. Ben de onu seviyorum, dedi.

Annesi, babası ve abisi onu sabırla, merakla dinledi. Annesi:

—Evet kızım, bunda üzülecek ne var?

—Üzüldüğüm bu değil anneciğim?

—Peki, nedir üzüldüğün?

—Anneannem gittiğimizde hemen soracak:

“Söyle bakalım; beni mi çok seviyorsun, babaanneni mi?”

O kadar söylüyorum, ikinizi de çok seviyorum, diye ama o yine soruyor: “En çok hangimizi?”

Annesi de babası da gülmemek için kendilerini zor tuttu. Annesi:

—Kızım, annem bana bu soruyu otuz

yıldır soruyor. "Kızım babanı mı çok seviyorsun, beni mi?" Yani işin zor kızım, bu sorunun en iyi cevabını sen bulursun ancak!

Aybüke annesinden de istediği cevabı alamayınca iyice sıkıldı. Oyalmak için çantasından köpük kabını çıkarırdı. Evden çıkarken kaba sıvı sabun ve su koymuştu. Kabı hızlıca çalkaladı. Ucunda küçük bir çember olan çubuğu aldı, kabın içindeki sabunlu suya yavaşça soktu, çıkardı. Önce hafifçe üfledi. Arabanın içi sihirli köpüklerle doldu. Sonra onu güneşe tuttu. Çemberin içi sabundan bir zar ile kaplandı. Elini güneşe doğru kaldırdı. Koskocaman güneş bütün renklerini buraya sığdırmıştı. Hem de uçuşan

köpüklere de güneş vurmuş. Hepsi minik birer gökkuşağı haline gelmişti. Aybüke, gördüklerinin kaçıp gitmemesi için nefesini tuttu bu güzelliği seyretti. Birden gönlüne şöyle bir şey düştü.

Bu renklerden kırmızı, annesi; yeşil, babası; mavi, abisi; sarı, kardeşi; beyaz, anneannesi... ve hepsi kendisiydi. Tamamdı işte babaannesine vereceği cevabı bulmuştu. İnsan isterse birçok şeyi, birçok yeri en önemlisi birçok kişiyi sevebilirdi. Nasıl kocaman güneş küçücük bu köpük halkasına sığıyorsa birçok sevgi de bu küçücük kalbe sığardı.

Aybüke güzel bir fikir keşfetmenin sevinciyle haykırdı:

48

—Anneciğim buldum buldum!

Annesi şaşkınlıkla arkaya dönerek:

—Ne oldu kızım neyi buldun? dedi.

—Anneanneme vereceğim cevabı buldum anneciğim, dedi.

Siz de Aybüke'nin cevabını beğenirsiniz mi?

49

HATIRLADINIZ MI?

1. En uzun yolculuğunuzu nereye, kimlerle yaptınız?

2. Çözemediğiniz bir meseleniz olduğunda ne yaparsınız?

3. Ailenizde sevgi konusunda seçim yapar mısınız?

4. Aybüke'nin yerinde siz olsanız ne yapardınız?

5. Siz de böyle zor durumlarda kalıyor musunuz?

OKUMA SAATI

Okulda okuma saati koyulduğundan beri Uygur'un gözüne okul, daha bir hoş görünmeye başladı. Okulda her gün okuma için ayrı bir saat verilmişti. Bu çok güzel bir fikirdi. Hemen evdeki, alınmış ama henüz okunmaya başlanmamış kitapları buldu, kitaplığın rafına dizdi.

"Bunları okur, daha sonra arka-

daşlarla değiştirir, böylece daha çok ve çeşitli kitaplar okumuş olurum.” diye düşündü.

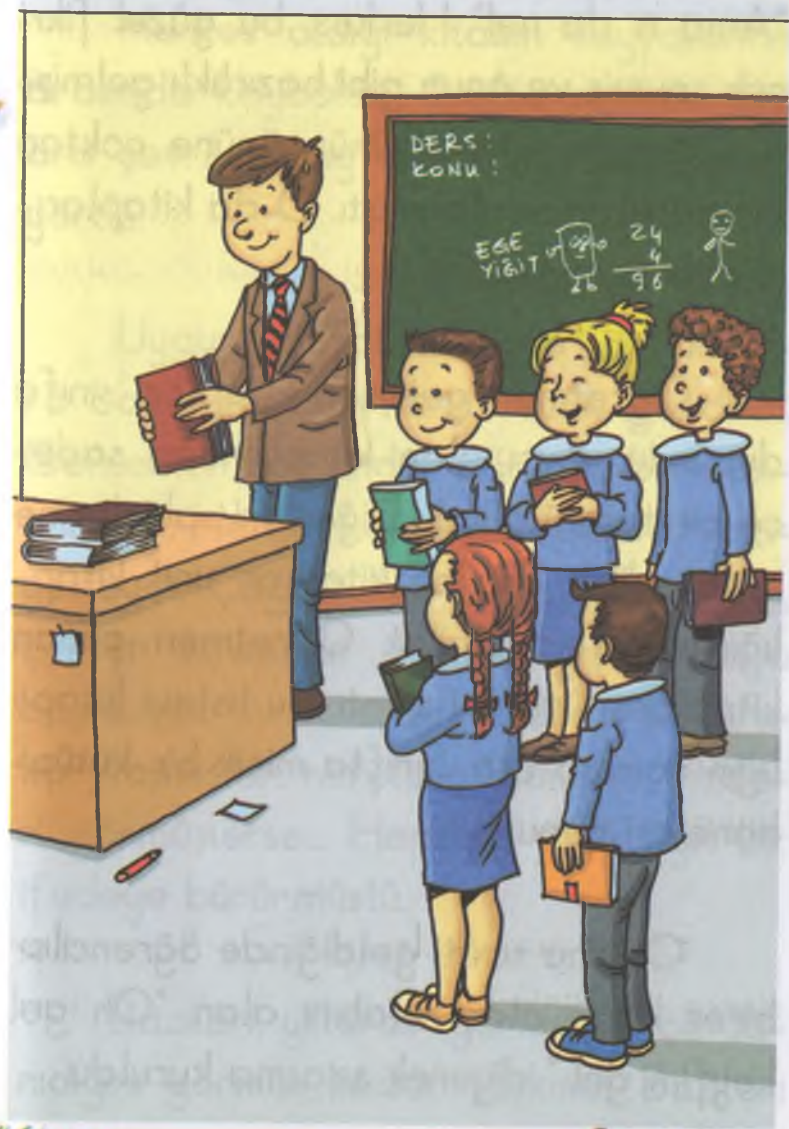
Okula götüreceği kitapları çantasına gecedен yerleştirdi.

Çantasına koyduğu kitaplar gece rüyasına gelip:

“Beni oku, beni oku!” diye sayfalarını fışır fışır çevirmezler mi! Uygur’un rüyasında gülmesini ta öteki odadan annesi duydu.

Ertesi gün okula gitti. Ders zili çalıp derse girdiğinde çantasındaki kitapları çıkararak öğretmenine göstermek istedi.

"Ama o da ne!" Herkes, bu güzel fikri çok sevmiş ve onun gibi hazırlıklı gelmişti. Öğretmen kürsüsünün önüne çoktan arkadaşları sıralanmıştı. O da kitaplarını alıp sıraya girdi.

Öğretmen getirilen kitapları sınıfa duyurdu. Aynı olan kitaplardan sadece bir tanesi alındı. Diğerleri sahiplerine iade edildi. Seçilen kitaplar sınıf kitaplığının rafına dizildi. Öğretmen alınan kitapların listesini yaptı. Bu listeyi kitaplığın camına astı. Sınıfta minik bir kütüphaneleri olmuştu.

Okuma saati geldiğinde öğrenciler birer kitap aldı. Kitabını alan "Oh gel keyfim gel." diyerek sırasına kuruldu.

Herkes aldığı kitabın sayfalarının arasında kayboldu. Sınıfta sadece ara ara çevrilen sayfaların hisırtısı duyuluyordu.

Uygur sayfasını çevirirken bir ara bakışlarını sınıfta çabucak gezdirdi. Gerçekten çok ender görünen bir manzaraydı. Herkes kendinden geçmiş vaziyetteydi. Çoğu ruhen bu sınıftan çıkmış, çoktan kitaptaki öyküde yol almaya başlamıştı. Artık, o sayfalarda kimlerle karşılaşmışlar, nerelere gitmişler, kimleri görmüşlerse... Hepsinin yüzü ayrı bir ifadeye bürünmüştü.

Bazıları; yıllardır görmediği bir tanıdığını görmüş kadar şaşkındı. Bazıları

kahkahalarla gülmek için ağzını eliyle sıkıca kapatmıştı. Bazıları kitaptakinin derdine ortak olmak istercesine hüzünlü olmuş, elini alınca dayamış. Bazılarının gözleri meraktan fal taşı gibi açılmıştı.

Uygur'un seyrettikleri arasında yapılmaması gereken şeyler yok muydu?

Bazıları okurken kitaba o kadar eğilmişlerdi ki kitapla gözleri arasında sadece birkaç santimcik vardı. Neredeyse kitaba yapışacaklardı.

Bazıları gözleri görmüyormuş gibi okudukları satırı parmaklarıyla takip ediyordu.

Bazıları okurken fısıll fısıll ses çıkarıp yanındakini rahatsız ediyordu. Okurken sarkaç gibi o yana bu yana sallananlar bile vardı. Uygur bunları gülerek seyretti. Okurken yapmaması gerekenleri öğrendi.

Fakat "Okumak her şeye rağmen iyi ve faydalı bir çalışma..." diye düşündü Uygur.

Kitap okumak güzeldi. İnsan yemek yiyerek nasıl karnını doyuruyorsa, okuyarak da ruhunu, kafasını doyuruyordu.

Ama okuyanları seyretmenin tadı da bir başkaydı. İşte capcanlı bir örnekti bu sınıf. "Doya doya seyret." dedi

kendi kendine. Hiçbirinin duruşu, oturuşu, bakışı, düşünüşü diğerine benzemiyordu. Herkes farklı herkes kendince güzeldi. Seyretmek bile güzeldi.

Uygur öğretmenine baktı. Çok merak etti. "Acaba öğretmen hangi kitabı okuyordu?"

Dikkatle bakınca öğretmenin okumadığını bir şeyler yazdığını gördü.

Bir ders saati çabucak geçmiş çikış zili çalmıştı. Herkes okuduğu sayfayı kaybetmemek için kendi yaptığı ayraç kitabının arasına koydu. Kızlar ayraç için hazırlıklı gelmişti. Çeşitli renklerden kurdeleler, ince danteller, şerit halinde

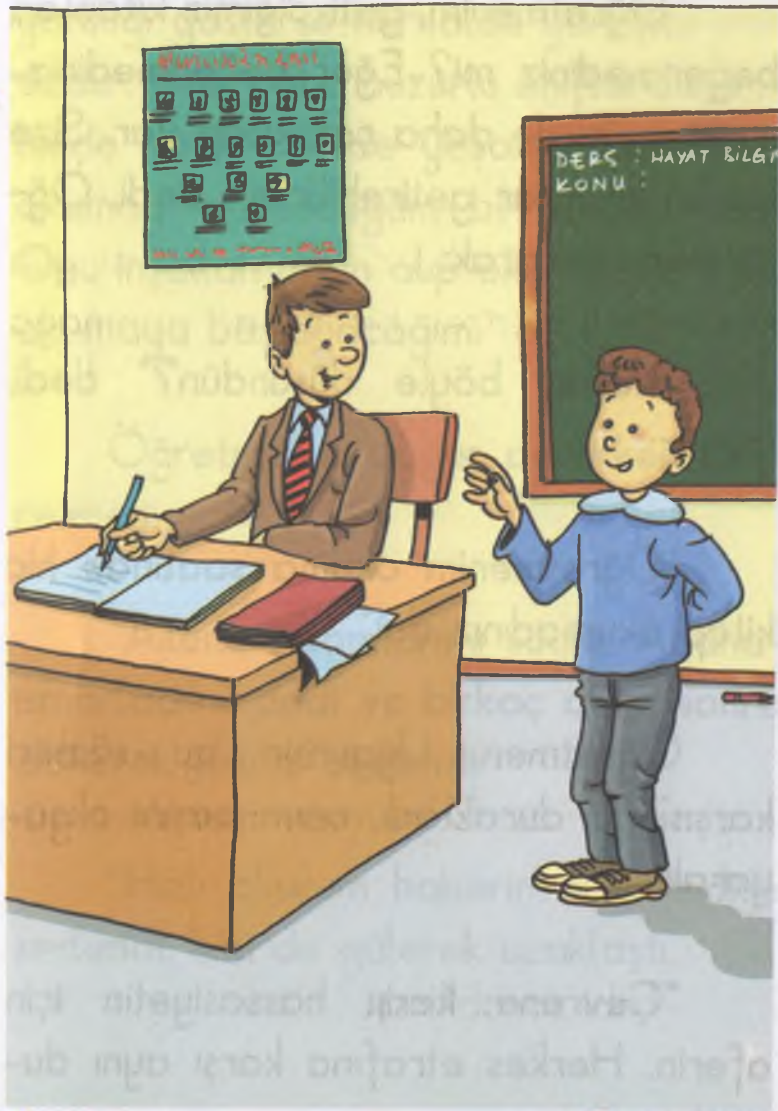
kesilmiş parlak kumaşlar getirmişlerdi. Hazırladıkları şeridin bir ucunu kitabın en arka sayfasına yapıştırıp diğer ucunu okudukları sayfadan sarkıttılar. Gerçekten güzel bir fikirdi. Ertesi gün kendisi de benzer bir ayraç yapmaya karar verdi.

Öğrenciler sınıftan aceleyle çıkarken Uygur ağırdan aldı. Sınıfta öğretmeniyle yalnız kalınca:

“Öğretmenim size bir şey sorabilir miyim?” dedi. Öğretmen merakla gülmüseddi.

“Tabi sorabilirsin.” dedi. Uygur:

"Öğretmenim, getirdiğimiz kitapları beğenmediniz mi? Eğer beğenmedinizse bizim evde daha çok kitap var. Size başka kitaplar getirebilirim." dedi. Öğretmen şaşırarak:

"Neden böyle düşündün?" dedi. Uygur:

"Öğretmenim okuma saatinde hiç kitap okumadınız da!"

Öğretmen, Uygur'un bu sözleri karşısında durakladı, onun başını okşayarak:

"Çevrene karşı hassasiyetin için aferin. Herkes etrafına karşı aynı du-

yarlılığı gösterse herhalde yanlışlar çok azalır. Çok daha huzurlu sınıflarda, evlerde hatta ülkede yaşarız. Çoktandır okumayı düşündüğüm bir kitap vardı. Onu inşallah yarın alıp okuma saatinde okumaya başlayacağım.” dedi.

Öğretmenle Uygur ayrılırken Öğretmen:

“Ailene selamlarımı söyle, Allahı ismarladık.” dedi ve birkaç adım sonra dönerek tekrar seslendi:

“Hızlı okurum haberin olsun!” diye seslendi. İkisi de gülerек uzaklaştı.

HATIRLADINIZ MI?

1. Okulda nasıl bir çalışma başlatıldı?

2. Okurken yapılan yanlışlar nelerdir?

3. Uygur öğretmenine neden; isterse başka kitaplar getirebileceğini söyledi?

4. Öğretmenin davranışını nasıl buldunuz?

5. Sizin kaç kitabınız var? Bir liste yapıp dolabınıza asar mısınız?

